

9. Zarzut dziewiąty (pomocniczo): nieważność podstawy prawnej dla podstawy obliczenia zgodnie z art. 14 ust. 2 w związku z art. 3 ust. 11 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 ze względu na naruszenie art. 16 karty, bowiem decyzja narusza swobodę przedsiębiorczości i takie naruszenie nie jest uzasadnione.
10. Zarzut dziesiąty (pomocniczo): nieważność podstawy prawnej dla podstawy obliczenia zgodnie z art. 14 ust. 2 w związku z art. 3 ust. 11 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 ze względu na naruszenie art. 49 w związku z art. 54 TFUE, ponieważ jest sprzeczna ze swobodą przedsiębiorczości.

-
- (¹) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).
- (³) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190).

Skarga wniesiona w dniu 8 lipca 2020 r. – Deutsche Hypothekenbank / SRB

(Sprawa T-428/20)

(2020/C 279/73)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Deutsche Hypothekenbank AG (Hanower, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci D. Flore i J. Seitz)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 15 kwietnia 2020 r. (SRB/ES/2020/24) wraz z załącznikiem w sprawie obliczenia składek ex ante do jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji za 2020 r. oraz szczegółów obliczenia, w zakresie, w jakim mają one znaczenie w odniesieniu do skarżącej, oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa do bycia wysłuchanym
 - Pozwana zaniechała wysłuchania skarżącej przed wydaniem zaskarżonej decyzji, a tym samym naruszyła art. 41 ust. 1 i ust. 2 lit. a) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”).
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przepisów proceduralnych
 - Zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem ogólnych wymogów proceduralnych, które wynikają z art. 41 karty, art. 298 TFUE, ogólnych zasad prawa i regulaminu pozwanej.

3. Zarzut trzeci dotyczący brakującego uzasadnienia zaskarżonej decyzji
 - Zaskarżona decyzja nie zawiera wystarczającego uzasadnienia; w szczególności uzasadnienie nie zawiera odniesienia do konkretnego przypadku oraz przedstawienia głównych ustaleń w ramach proporcjonalności i swobodnego uznania.
 - Obliczenie rocznej składki jest ponadto niezrozumiałe.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia podstawowego prawa do skutecznej ochrony prawnej (art. 47 akapit pierwszy karty) z powodu braku możliwości kontroli zaskarżonej decyzji
 - Brakujące uzasadnienie zaskarżonej decyzji znacząco utrudnia skarżącej kontrolę sądową.
 - Pozwana narusza przy tym w szczególności zasadę postępowania kontryktoryjnego, zgodnie z którą uczestnicy muszą mieć możliwość wyjaśnienia okoliczności faktycznych i prawnych, które są decydujące dla wyniku postępowania.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że zastosowanie wskaźnika instytucjonalnego systemu ochrony (IPS) z rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/63 (1) narusza prawo wyższego rzędu
 - Przy przyjęciu rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 jako aktu delegowanego w rozumieniu art. 290 TFUE Komisji nie przysługuje żaden zakres uznania, który prowadziłby do ograniczonej kontroli sądowej. To samo dotyczy stosowania rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 przez pozwaną.
 - Przy stosowaniu wskaźnika IPS zignorowano znaczenie członkostwa skarżącej w instytucjonalnym systemie ochrony grupy finansowej kas oszczędnościowych.
 - Na podstawie art. 6 ust. 5 zdanie drugie rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 pozwana powinna była również wziąć pod uwagę niskie prawdopodobieństwo likwidacji danej instytucji i związane z tym prawdopodobieństwo skorzystania z jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz powinna była przestrzegać zasady proporcjonalności.
6. Zarzut szósty dotyczący uwzględnienia pozycji łącznego ryzyka związanego z instrumentami pochodnymi w ramach wskaźnika ryzyka „działalność handlowa, ekspozycje pozabilansowe, instrumenty pochodne, stopień złożoności oraz możliwość restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji” narusza prawo wyższego rzędu
 - Pozwana powinna była wziąć pod uwagę, zgodnie z wymogiem orientacji na profil ryzyka, przy uwzględnianiu łącznego ryzyka związanego z instrumentami pochodnymi w kontekście art. 6 ust. 5 zdanie pierwsze lit. a) i art. 7 ust. 4 zdanie pierwsze lit. a) rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63, że w przypadku skarżącej wszystkie instrumenty pochodne są przypisane do portfela niehandlowego i służą wyłącznie do celów zabezpieczenia.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że zastosowanie mnożnika korekty ryzyka narusza prawo wyższego rzędu
 - Przy ustalaniu mnożnika korekty ryzyka pozwana powinna była wziąć pod uwagę model biznesowy strony skarżącej o niskiej skłonności do ryzyka, jako banku listów zastawnych, który nie prowadzi działalności w ramach portfela handlowego oraz niskie prawdopodobieństwo niewykonania zobowiązania zgodnie z wymogiem orientacji na profil ryzyka i podstawowym prawem do swobody przedsiębiorczości na podstawie art. 16 karty.
8. Zarzut ósmy (pomocniczo) dotyczący tego, że art. 7 ust. 4 zdanie drugie rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 narusza prawo wyższego rzędu
 - Przewidując relatywizację wskaźnika IPS w art. 7 ust. 4 zdanie drugie rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63, przepis ten narusza ogólną zasadę równości przewidzianą w art. 20 karty oraz zasadę proporcjonalności, ponieważ instytucje, które podlegają tej samej gwarancji instytucjonalnej, a zatem mają takie samo prawdopodobieństwo niewykonania zobowiązań, mogą być traktowane w różny sposób.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący naruszenia prawa wyższego rzędu przez definicję „depozytów międzybankowych” na podstawie kroku 1 załącznika I do rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63
 - Definicja „depozytów międzybankowych” przewidziana w kroku 1 załącznika I do rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 jest niezgodna z prawem, ponieważ przy obliczaniu wskaźnika ryzyka „pożyczki i depozyty międzybankowe” w sposób zwiększający ryzyko uwzględnia się w niej również papiery wartościowe neutralne pod względem ryzyka, takie jak imienne listy zastawne.

10. Zarzut dziesiąty dotyczący naruszenia prawa wyższego rzędu przez klasyfikację ustanowioną w kroku 2 załącznika I do rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63

— Klasyfikacja ustanowiona w kroku 2 załącznika I do rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 jest niezgodna z prawem, ponieważ niewielka liczba klas i identyczna liczba instytucji w każdej klasie nie pozwala na uwzględnienie profilu ryzyka danej instytucji, takiej jak np. skarżąca, w wystarczająco zróżnicowany sposób.

(¹) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44).

Skarga wniesiona w dniu 8 lipca 2020 r. – Sedus Stoll / EUIPO – Kappes (Sedus ergo+)

(Sprawa T-429/20)

(2020/C 279/74)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Sedus Stoll AG (Dogern, Niemcy) (przedstawiciele: Rechtsanwälte M. Goldmann i J. Thomsen)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Wolfgang Kappes (Bochum, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Sedus ergo+ – zgłoszenie nr 144 074 98

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 12 marca 2020 r. w sprawie R 1303/2019-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- oddalenie odwołania od decyzji Wydziału Sprzeciwów w postępowaniu nr B 2 618 984; oraz
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania przed Sądem oraz ewentualnego interwenienta, Wolfganga Kappesa, kosztami postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO.

Podniesiony zarzut

— Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 9 lipca 2020 r. – KV / Komisja

(Sprawa T-430/20)

(2020/C 279/75)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: KV (przedstawiciel: adwokat M. Velardo)

Strona pozwana: Komisja Europejska